

THƯ GỬI DẤU YÊU (14)

Yêu dấu!

Khi Em viết những giòng hồi tưởng này gửi đến Anh – người yêu dấu ngàn đời của Em – thì cũng là lúc, mà như một ảo tưởng Em nhìn thấy Anh bỗng bênh vớ điều thuốc cháy đỏ trên môi ngoài khung cửa mờ sương.

Trời đầy sao trong đêm đen cảm nín, Em nhớ Anh đến xót xa quẩn quại. Đã bao lần Em thăm hỏi lòng ! Mình có thuốc về nhau không Anh? Không một tiếng vọng trả lời Em cho xóa tan tội tình, cho nghiệp chướng xa rời đời Em. Đêm nay ngồi nhìn sao giăng mắc đầy trời, tâm hồn Em nhớ âm thầm về đường xưa lối cũ. Trên lối mòn cỏ dại ngày đó, Em và Anh với những ngậy ngát tuyệt vời trong tình yêu cháy bỏng đời mình. Bây giờ đây cũng trên lối mòn cỏ dại, Em một mình chua xót vì dấu yêu đã vượt khỏi tầm tay. Nhưng Em vẫn nhớ Anh như vườn hoa nhớ nắng, như phiến gỗ im lìm nhớ rừng già muôn thuở.

Em muốn khóc nhưng nước mắt đã khô cạn bởi những ngày tháng héo hon chờ đợi, chờ đợi cái bóng dáng âm thầm với điều thuốc cháy đỏ trên môi đốt tàn năm tháng. Nhìn lại Anh đi! Người yêu dấu tội tình, mái tóc Anh đã không còn bồng bênh nghệ sĩ như ngày nào, mà nay đã pha màu sương gió. Anh tưởng mình còn trong tuổi đôi mươi, có làm lẫn không Anh. Còn Em – Em không bao giờ làm lẫn, bởi Em đã cố quên anh, đã cố nhủ lòng, cả đôi ta chưa bao giờ hiện hữu trên cuộc đời này. Nhưng quả tình rõ dại, nghĩ như vậy, mà Em chẳng làm được như thế. Để bây giờ, đêm nay dưới bầu trời đầy sao, Em vẫn ngồi đây bên bờ cửa sổ nghĩ về Anh và nhận ra rằng Em vẫn yêu Anh như thuở nào của một lần gặp gỡ, dù Em đã liêu lĩnh tìm quên qua những cuộc tình phiêu bồng xa lạ. Chao ôi! Đôi mắt huyền hoặc, Anh nhìn Em trách cứ, khi Em sắp buông thả đời mình, như cánh thiêu thân lao vào ánh lửa thù. Hãy tắt đi ánh mắt ghen hờn để Em làm lại cuộc đời, vì Anh đâu còn là của riêng Em, vì Em đâu còn là sự cần thiết của đời Anh. Dõi theo Em làm gì, để tình Em thêm vương vấn hờn tủi. Biết không người yêu dấu. Chưa bao giờ bằng đêm nay Em thèm muốn và ao ước được ngã vào vòng tay Anh, được hôn lên đôi mắt huyền hoặc hờn ghen, được nghe những lời u-mê gian dối, được nhìn những giọt nước mắt hối hận của Anh rơi xuống trong một phút xúc cảm. Chao ôi! Người tôi yêu, người tôi suốt đời tôn thờ như thần thánh đổ lệ thống hối vì tôi đó sao! Em sẵn sàng đổi cả hồng ân sông núi lẫn nhung lụa vàng son để được chìm đắm trong ánh mắt lưu tình, để được nghe những lời cảm dỗ dối gian lòng. Dường như trong những gian dối vỡ về bằng ngôn ngữ tình yêu, Anh mới là anh, và anh mới là của Em. Bởi đã một lần, đã nhiều lần Anh thì thăm bên gối! Yêu dấu bé bỏng ơi! Một đời Anh làm lỗi! Suốt đời Anh hư hỏng – Thuở thiếu thời Anh lỗi lầm. Khi lớn lên vào đời Anh tiếp tục lỗi lầm với tha nhân, với người yêu dấu của đời Anh! Em đã nghe tiếng nói

tình yêu mặn chát mùi ly biệt, ngay từ lúc trao thân, gửi hồn cho nhung nhớ ngàn sau. Bây giờ, của hiện tại, dù chưa tỉnh giấc mơ đời, Em cũng không hề ân hận đã yêu Anh – người tình quay quắt với điệu thuốc cháy đỏ trên môi, soi tỏ ánh mắt huyền hoặc, thần kỳ đầy ma lực hớp hồn Em vào cơn mê lúc ngàn đời. Có phải chẳng trái núi đã mờ sương, mưa tầm tã trên nắm mồ oan nghiệp, mà Em gian dẫu với tình Anh từ tiền kiếp. Em thương Anh phủ lấp cả những gian manh xảo trá đời. Mặc mùa hạ nóng bỏng, mặc mùa thu vàng úa, mặc mùa đông héo tàn, Em đợi chờ ảo ảnh một mùa xuân nồng ấm có Anh bên đời. Để làm gì Em không biết nữa! Chỉ biết rằng bên đời có Anh, dù như bóng ảo ảnh cũng đủ lãng quên đời. Những giây phút chạnh lòng, nhớ về Anh trong đêm nay sao mà lãng mạn ngây ngất, qua thư viết Em gửi cho yêu dấu cuối trời phóng đãng. Hãy đi nốt đoạn đường Anh đi! Hãy đốt cháy đời Anh trong mê cuồng rò dại, hãy nhận chìm hồn Anh trong vũng lầy tăm tối, để dấu yêu của Em trần trụi không còn gì, lang thang cô độc. Anh sẽ là của Em trọn vẹn đến ngàn sau.

Thôi nhé! Dấu yêu, hẹn một ngày trong vòng tay rã rời mệt mỏi, sau cuộc hành trình tìm kiếm vinh hoa. Một vinh hoa phải trả giá bằng máu, nước mắt và hận thù. Đó là định mệnh oan nghiệt, đó là nghiệp chướng của tình yêu và chỉ chấm dứt vào cuối đời ta. Đêm sắp tàn, bình minh đã lộ dạng chân mây. Cuối trời Em vẫn ngồi đây bên thành cửa sổ, nghĩ và viết cho Anh trong cơn mê lú ngàn đời – Em yêu Anh.